

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **K.**, IČO: X., so sídlom v Č., zastúpeného Mgr. A. S., advokátom so sídlom v B., proti povinnému **I. Č.**, bytom B., **o vymoženie 1 271,78 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5 Er 30/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. novembra 2011 sp. zn. 1 CoE 403/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnený podal súdnej exekútorke návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 38 313,51 Sk (1 271,78 €) s príslušenstvom na základe rozhodcovského nálezu Mgr. R. S., rozhodcu so sídlom v B., ktorý bol vydaný 1. novembra 2006 pod č. X./S (ďalej len „rozhodcovský nález“).

Okresný súd Brezno poveril 21. januára 2008 pod číslom X súdnu exekútorku vykonaním exekúcie na základe rozhodcovského nálezu na vymoženie sumy 54 773,51 Sk s príslušenstvom a trovami (konkretizovanými v poverení).

Okresný súd Brezno uznesením zo 14. marca 2011 č.k. 5 Er 30/2008-20 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. V odôvodnení poukázal na nepreukázané skutočnosti významné pre posúdenie možnosti nútene vymôcť požadovanú sumu na základe rozhodcovského nálezu, najmä to, že oprávnený nepreukázal splnenie podmienok uvedených v čl. 22 a 23 dvojstrannej zmluvy medzi Slovenskou a Českou republikou o právnej pomoci

pred justičnými orgánmi a úprave niektorých vzťahov v občianskych a trestných veciach (oznámenie č. 193/1993 Z.z.) – ďalej len „dvojstranná zmluva“ a so zreteľom na obsah spisu je opodstatnený záver, že povinnému nebola vytvorená reálna procesná možnosť zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní, vykonávať v ňom práva účastníka rozhodcovského konania a vyjadriť sa k proti nemu smerujúcej žalobe. Za spornú označil tiež platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Poukázal na to, že bolo povinnosťou súdu preskúmať exekučný titul vzhľadom k tomu, že ide o rozhodcovský rozsudok a aj bez návrhu zastaviť exekučné konanie, ak by exekučný titul vykazoval vady podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávneného uznesením z 10. novembra 2011 sp. zn. 1 CoE 403/2011 napadnuté prvostupňové uznesenie potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd je v priebehu celého exekučného konania povinný skúmať, či sa exekúcia vedie na podklade vykonateľného exekučného titulu [viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 164/1996 a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 86/2010)]. Poukázal na to, že prvostupňový súd preto správne postupoval, keď skúmal, či rozhodcovský nález možno vykonať. Nakoľko oprávnený nepreukázal splnenie podmienok podľa čl. 22 a 23 dvojstrannej zmluvy, na základe rozhodcovskej doložky sa povinnému zabránilo uplatniť svoje práva pred všeobecným súdom, rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, vystavenie zmenky bolo v rozpore so zákonnými ustanoveniami chrániacimi spotrebiteľa pred nekalými podmienkami, exekučný súd správne rozhodol, keď podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a C/ O.s.p. Prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., lebo odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a ide o uznesenie, ktorým je v skutočnosti cudzie rozhodnutie vyhlásené za nevykonateľné na území Slovenskej republiky. Dovolanie v zásade odôvodnil spochybňovaním správnosti dôvodov rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov a poukázal na to, že postup rozhodcu v rozhodcovskom konaní v plnom rozsahu zodpovedal dvojstrannej zmluve a zákonu platnému a účinnému v čase a mieste vedenia rozhodcovského konania (zákonu č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů) a rozhodcovský nález je v dôsledku toho v plnom rozsahu

vykonateľný exekučný titul. Dodal, že exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť exekučného titulu. Napadnuté rozhodnutie neobstojí aj z toho dôvodu, že vydaním poverenia na vykonanie exekúcie už exekučný súd uznal, že rozhodcovský nález je spôsobilý exekučný titul. Pokiaľ exekúcia už prebieha na základe udeleného poverenia, nemožno v tomto štádiu opätovne skúmať splnenie podmienok pre uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského nálezu. Dovolateľ so zreteľom na to navrhol napadnuté rozhodnutie súdu zrušiť, prípadne toto rozhodnutie zmeniť tak, že sa uznesenie súdu prvého stupňa zrušuje.

Povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že i keď právne závery všeobecných súdov vyjadrené

v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty [ktorý je neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (IV. ÚS 75/09), v súlade s ktorým je opodstatnená požiadavka, aby na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dávala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/03, PLÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06] ani k dôvodu v spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Najvyšší súd musí vždy rozhodovať so zreteľom na svoje vrcholné postavenie v sústave všeobecných súdov, ako aj so zreteľom na svoju funkciu zabezpečovať jednotný výklad a používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), a to bez ohľadu na to, či uplatňuje svoju právomoc podľa § 22 uvedeného zákona, alebo právomoc vyplývajúcu mu z jeho postavenia ako súdu dovolacieho, ktorý rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 236a nasl. O.s.p. [porovnaj napr. II. ÚS 177/06 a IV. ÚS 92/09 (m.m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. januára 2014 sp. zn. 3 ECdo 68/2013)].

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd poukazuje na jeho už existujúce rozhodnutia týkajúce sa analogického prípadu, v ktorých ten istý oprávnený podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu potvrdzujúcemu uznesenie prvostupňového súdu o zastavení exekúcie, vykonania ktorej sa oprávnený domáhal na podklade cudzieho exekučného titulu, ktoré vychádzajú z rovnakého právneho názoru, z akého vychádza najvyšší súd aj v tejto veci. Ide o uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 2 Cdo 31/2012, z 18. septembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 15/2012, z 29. októbra 2012 sp. zn. 5 Cdo 137/2012, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Cdo 305/2012, z 26. júna 2013 sp. zn. 1 Cdo 115/2012, z 3. júla 2013 sp. zn. 7 Cdo 144/2012 (viď aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2013 sp. zn. IV. ÚS 81/2013, zo 7. februára 2013 sp. zn. IV. ÚS 84/2013).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237

O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Samotný dovolateľ existenciu týchto väd nenamietal a ani dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že iné procesné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotné tieto vady ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné) samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková